

mange Hensyn, som kunne medføre, at det ikke er saa let for en Embedsmand at gjøre Skridt for at blive fri for en saadan Titel, selv om han ønsker det, naar der ikke foreligger en bestemt Form for, hvorledes han har at forholde sig i saa Henseende, og det var dette, der efter Forslag ifjor tilsigtedes opnaaet ved den Tilføining, som blev vedtagen. Den høitagtede Finansminister yttrede da, at han fandt, at det Hensyn, der her toges i Betragtning, var berettiget, og at han ikke tvivlede paa, at der ogsaa vilde kunne findes en passende Form for en Anordning som den foreslaaede, saaledes at der ikke kunde være nogen Betænkelighed ved at vedtage Tillæget. Det er altsaa mit Forslag, at dette Tillæg paany optages i Loven. — Forslaget under Nr. 3 gaaer ud paa i § 9 at borttage den 4de Linie af de Sæts, der ere foreslaaede, nemlig Ordene: „af de næste 300 Rd. 12 pCt.“ Med Hensyn til dette Forslag er der den Forffjellighed fra de foregaaende, at jeg ikke har havt Grund til at vente, at den høitagtede Finansminister i dette Stykke uden videre vilde have indbragt sit Lovforslag iaar, saaledes som Folkethinget sidst vedtog det, idet det laa i hans Modstand imod det samme Forslag, som i forrige Samling blev vedtaget ved 3die Behandling, at han maatte antages i det nye Lovforslag at ville optage ogsaa denne 4de Sæts. Paa den anden Side skal jeg minde om, at denne Bestemmelse i § 9 gjælder for de Embedsmænd, der ikke komme ind under de nye Lønningslove, men som desuagtet efter Regjeringens Duffe skulle miste det Tillæg, de hidtil have havt ifølge Loven om Tillæg efter Sædberegning; det er Regjeringen selv, der har meent, at der var flere og stærke Grunde tilstede for at opgive denne Beregning efter Sæd som Tillæg til Embedsmændenes Lønning. Det er saaledes anført, at Embedsmændene ikke vare saa vel tjente med et saadant Tillæg, fordi de aldrig iforveien kunde gjøre Regning paa, hvormegit der i det paagjældende Aar vilde tilflyde dem ifølge denne Beregning, og denne Deel af deres Indtægt var altsaa fuldkommen usikker; den kunde gaae op og ned, og derfor havde de ikke den fulde Gavn af den Løn, som de sit beregnet paa denne Maade. Da nu Em-

bedsmændenes officielle Bærg, Regjeringen, ikke vil beholde, hvad den større Deel af os Andre vistnok antage for rigtigt at beholde, og som jeg troer, at der endnu vilde være et Fleertal i Rigsdagen for at beholde, dersom Regjeringen ikke havde staaet saa stærkt paa, at Sædberegningen skulde ophøre — da Regjeringen nu gaaer i Spidsen for at kaste denne Beregning bort, som er kommen tilstede i de tidligere Love efter flere Aars møjsommelige Kamp om dette Spørgsmaal, under hvilken Regjeringen endelig gav efter og gif ind paa et Princip for Lønningerne, som flere af os anfaae for at være en stor Forbedring med Hensyn til Lønningsfætserne, og da Regjeringen dernæst, foruden de Grunde, der ere hentede fra Statskassens Lærv, angiver som en af de væsentligste Grunde til at forlade dette Princip, at denne Maade at faae en Deel af Lønningen paa ikke er til Embedsmændenes fulde Gavn, saa har dette havt til Følge, at hele Udvalget, da vi ifjor behandlede denne Sag, erklærede sig enigt om, at de faste Lønningstillæg, der maatte gives iftedetfor de verlende Beløb, billigtvis maatte være lavere end selve Gjennemsnittet af disse usikre Indtægter, skjøndt Udvalget ikke var enigt om, hvormegit det burde være lavere. Flere af os have været af den Mening, at man, ved at forvandle de verlende Lønningsdele til faste, egentlig ikke burde foretage nogen Nedsættelse med Hensyn til de mindre Lønninger, fordi man maatte erkjende, at Løberne have ført med sig, at Folk ikke nu kunne komme ligesaa godt ud af det med smaa Lønninger som for nogle Aar siden, saaledes at det ikke var billigt at nedsætte dem, men at det tværtimod var rigtigt at gjøre de Tillæg, der hidtil kun havde været verlende for de mindre Lønninger, til faste. Derimod har en Deel af os meent, at, de Lønninger, der gaae noget høiere op, vilde vinde saameget ved at faae et fast bestemt Lønningstillæg, at dette billigtvis maatte være lavere end Gjennemsnittet af disse usikre Indtægter. Som Følge af den uheldige Statsordning, vi i en Deel Aar havde, var der derhos for nogle Embedsmænd, nemlig de saakaldte „særlige“, som vare undergivne Rigsdagens Lovgivningsmyndighed, og